

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 982/2014
09.10.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.И., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.И., адвоката Г.Ж. из Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К.бр. 4861/10 од 22.03.2011. године и Апелационог суда у Нишу 10Кж.1.бр.2334/11 од 07.10.2011. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.И., адвоката Г.Ж., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 1К.бр. 4861/10 од 22.03.2011. године и Апелационог суда у Нишу 10Кж.1.бр.2334/11 од 07.10.2011. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 1К.бр.4861/10 од 22.03.2011. године, окривљени С.И. оглашен је кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика (КЗ), за које му је утврђена новчана казна у одређеном износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара, у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, за које дело му је утврђена новчана казна у одређеном износу од 30.000,00 (тридесетхиљада) динара и осуђен на јединствену новчану казну у одређеном износу од 70.000,00 (седамдесетхиљада) динара, коју има да плати у року од месец дана од правноснажности пресуде, с тим да ће се уколико то не учини у остављеном року новчана казна заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка у износу од 9.453,12 динара и паушала у износу од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 10Кж.1.бр.2334/11 од 07.10.2011. године, одбио је као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу, окривљеног С.И. и његовог браниоца и пресуду Основног суда у Нишу 1К.бр. 4861/10 од 22.03.2011. године, потврдио.

Бранилац окр. С.И., адвокат Г.Ж., поднела је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде права на правну сигурност у казненом праву зајемченог одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије и члана 4. и члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан и да сагласно члану 492. тачка 1. ЗКП утврди да је пресудама Основног суда у Нишу К.бр. 4861/10 од 22.03.2011. године и Апелационог суда у Нишу Кж1. бр. 2334/11 од 07.10.2011. године повређен закон на штету окр. С.И., јер је ова ствар већ правноснажно пресуђена пресудом Прекршајног суда у Нишу, Одељење у Житорађи Пр.бр. 30-17178/10 од 14.07.2010. године и да сходно члану 422. став 1. тачка 2. ЗКП донесе пресуду којом се одбија оптужба против окр. С.И. у предмету К.бр. 4861/10.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окр. С.И. Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 55/14) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, одржаној без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.И., адвоката Г.Ж. је недозвољен.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у овом Законику.

У конкретном случају, из навода захтева браниоца окривљеног и списка предмета произилази да је одлуком Уставног суда број Уж-1285/2012 од 22.04.2014. године, изреком под тачком 1. усвојена уставна жалба С.И. и утврђено да је пресудама Основног суда у Нишу К.4861/10 од 22.03.2011. године и Апелационог суда у Нишу Кж. 2334/11 од 07.10.2011. године повређено право подносиоца уставне жалбе на правну сигурност у казненом праву зајемчено одредбом члана 34. став 4. Устава Републике Србије, а изреком под тачком 2. поништена пресуда Апелационог суда у Нишу Кж.2334/11 од 07.10.2011. године и одређено да тај суд донесе нову одлуку о жалбама окривљеног С.И. и његовог браниоца изјављеним против пресуде Основног суда у Нишу К.4861/10 од 22.03.2011. године.

Код таквог стања ствари да је Уставни суд на основу овлашћења из члана 89. став 2. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ 109/07, 99/11 и 18/13-одлука УС), ради отклањања штетних последица утврђене повреде права окривљеног, одредио меру са правним дејством уклањања из правног поретка правноснажне другостепене пресуде којом је та повреда учињена, која пресуда дакле више не постоји, није било законских услова, у смислу члана 482. став 1. ЗКП, за подношење захтева за заштиту законитости против, у време подношења захтева, неправноснажне првостепене пресуде и непостојеће другостепене

пресуде, па је захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.И. као недозвољен ваљало одбацити.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 487. у вези са чланом 482. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.